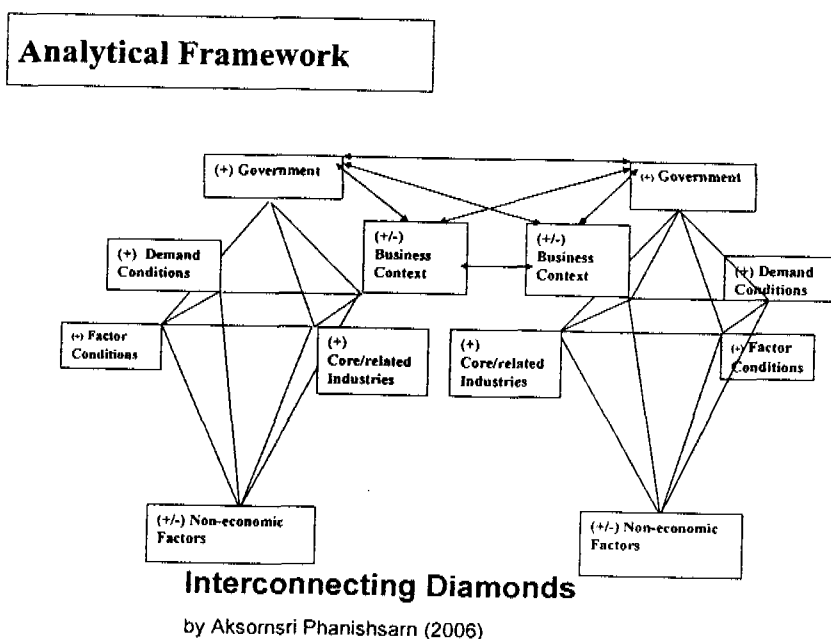

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นการศึกษา "การเชื่อมโยงทางเศรษฐกิจระหว่างไทย-มณฑลตะวันตกเฉียงใต้ของจีน: ความเป็นไปได้ โอกาส และอุปสรรค" มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิเคราะห์ความสำคัญและศักยภาพทางเศรษฐกิจของมณฑลตะวันตกเฉียงใต้ของจีน และเพื่อศึกษาวิเคราะห์โอกาสและข้อได้เปรียบของไทยในการเพิ่มพูนความสัมพันธ์กับจีนให้มากยิ่งขึ้น โดยการเชื่อมโยงทางเศรษฐกิจกับมณฑลของจีน ตลอดจนการวิเคราะห์ความเป็นไปได้ ปัญหาและอุปสรรค และรูปแบบในการเชื่อมโยงและร่วมมือในระดับทวิภาคีกับมณฑลตะวันตกเฉียงใต้ของจีน เพื่อผลประโยชน์ร่วมของทั้งสองฝ่าย

ข้าพเจ้าได้พัฒนาแนววิเคราะห์ "Interconnecting Diamonds" โดยปรับประยุกต์จากกรอบแนวความคิด Diamond Model ของ Michael E. Porter เพื่อใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ระเบียบวิธีในการศึกษาวิจัยเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยวิธีการทางเอกสาร และการเก็บข้อมูลภาคสนาม เน้นพื้นที่ศึกษาในประเทศจีน ได้แก่ มณฑลชื้อชวน (เสฉวน) มหานครฉงชิ่ง มณฑลหยุนหนาน (ยูนนาน) และเขตปกครองตนเองชนชาติจ้วง กว่างซี (กวางสี)

แนววิเคราะห์ Interconnecting Diamonds

ผลการศึกษาวิจัยจากการวิเคราะห์และประเมินจากตัวบ่งชี้สำคัญ 6 ด้านตามแนววิเคราะห์ "Interconnecting Diamonds" สรุปสาระสำคัญได้ 4 ประการ คือ

ประการแรก ตัวบ่งชี้ที่สะท้อนถึงความเป็นไปได้ในการเชื่อมโยงทางเศรษฐกิจไทย-มณฑลตะวันตกเฉียงใต้ของจีนมีอยู่ 4 ตัวแปรหลัก คือ (1) เงื่อนไขด้านปัจจัย (Factor Conditions) (2) เงื่อนไขด้านอุปสงค์ (Demand Conditions) (3) อุตสาหกรรมหลักและเกี่ยวข้อง (Core and Related Industries) และ (4) ตัวแปรรัฐบาล (Role of Government)

สำหรับอุตสาหกรรมหลักและเกี่ยวโยงของมณฑลตะวันตกเฉียงใต้ของจีนที่มีโอกาสและมีศักยภาพในการเชื่อมโยงทางเศรษฐกิจกับไทย ได้แก่ (1) อุตสาหกรรมยานยนต์ (2) อุตสาหกรรมอาหารแปรรูป (3) อุตสาหกรรมสมุนไพร/ยาจีน (4) อุตสาหกรรมท่องเที่ยว (5) อุตสาหกรรมพลังงาน และ (6) ระบบขนส่งและโลจิสติกส์

ประการที่สอง ตัวแปรที่สะท้อนถึงปัญหาและอุปสรรคในการเชื่อมโยงทางเศรษฐกิจไทย-มณฑลตะวันตกเฉียงใต้ของจีน ได้แก่ (1) สภาพแวดล้อมและบริบททางธุรกิจ (Business Context) เช่น ประสบการณ์ในการนำระบบตลาดมาใช้และระดับของการเปิดกว้างติดต่อกับต่างประเทศยังคงแตกต่างกัน และ (2) ตัวแปรที่ไม่ใช่เศรษฐกิจอื่นๆ (Non-economic Factors) เช่น ระบบวัฒนธรรมทางธุรกิจของจีนที่ยังคงยึดตัวบุคคลมากกว่าระบบ ระบบสายสัมพันธ์ และปัญหาในการสื่อสารภาษาจีนกลาง เป็นต้น

ประการที่สาม แนวทางการเชื่อมโยงทางเศรษฐกิจจะระหว่างกัน สามารถเป็นไปได้ ทั้งในรูปแบบของความร่วมมือ/เชื่อมโยงระหว่างรัฐบาลต่อรัฐบาล หรือเอกชนต่อเอกชน รวมทั้งความร่วมมือ/เชื่อมโยงระหว่างรัฐบาลกับเอกชน ขึ้นอยู่กับสาขา/อุตสาหกรรมหรือความเหมาะสมของลักษณะกิจกรรมที่จะมีการร่วมมือและเชื่อมโยงกัน

ประการที่สี่ การเชื่อมโยงทางเศรษฐกิจจะระหว่างไทยกับมณฑลตะวันตกเฉียงใต้ของจีน จะเป็นการเสริมสร้างศักยภาพทางเศรษฐกิจของทั้งสองฝ่ายให้เพิ่มพูนมากขึ้น โดยการใช้ประโยชน์จากลักษณะเกื้อกูลทางเศรษฐกิจที่เกิดจากความแตกต่างในเงื่อนไขปัจจัยของแต่ละฝ่าย รวมทั้งช่วยขยายบริบทของเงื่อนไขด้านอุปสงค์ ให้ครอบคลุมทั้งตลาดของมณฑลตะวันตกเฉียงใต้ของจีนและตลาดของไทย ซึ่งจะเป็ปัจจัยเกื้อหนุนผู้ผลิตให้สามารถผลิตสินค้าและบริการเพื่อสนองตลาดที่ใหญ่ขึ้น และผู้บริโภคของทั้งสองฝ่ายจะมีโอกาสได้รับประโยชน์จากการมีสินค้าหลากหลายและราคาถูกลง ดังนั้น ด้วยขนาดของตลาดที่ใหญ่ขึ้น และด้วยบริบทและสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจที่เปิดกว้างและเชื่อมโยงกันมากขึ้น ก็จะเปิดโอกาสให้ทั้งสองประเทศได้รับประโยชน์ทางเศรษฐกิจร่วมกันมากขึ้น